

ಸವಿ ಸವಿ ನೆನಪು..

ಗರಿ ಗರಿ ನೋಟೂ.. ಬ್ಯಾಂಡ್ ವಾದನವೂ..!

ಅಂದು ಆಗಸ್ಟ್ 15. ಮಗನ ಶಾಲೆಯ ಬ್ಯಾಂಡ್‌ಸೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಸ್ಯಾಕ್ಸೊಫೋನ್ ನುಡಿಸಲಿರುವವನಿಗೆ ಜ್ವರ ಬಾಧೆಯಿಂದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವ ಆಸೆ ಕಮರಿಹೋಗುವ ಸಂಭವವಿತ್ತು. ಸರಿಯಾದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಕೊಡಿಸಿ, ಅವನಿಗಿಷ್ಟವಾದ ಗರಿ ಗರಿ ನೋಟೂ ಕೊಡುವ ಆಮಿಷವೊಡ್ಡಿ ಬ್ಯಾಂಡ್‌ಸೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದು ಮಾತ್ರ ಎಂದೂ ಮರೆಯಲಾಗದು.

■ ಚಿತ್ರ-ಬರಹ: ಸಿ.ಆರ್. ಚಂಪಾ

ಆಗಸ್ಟ್ ತಿಂಗಳು ಬಂತೆಂದರೆ ತಿಂಗಳ ಮಧ್ಯಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ದಿನಾಚರಣೆ ಕಣ್ಣಿಂದ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ನನಗೆ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ಶಾಲಾ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಆಸಕ್ತಿ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಗಿನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ದಿನಾಚರಣೆಯ ನೆನಪುಗಳು, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಹಾಗೂ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ ಶಾಲೆಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ದಿನಾಚರಣೆಗಾಗಿ ನಾವು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ತಯಾರಿಗಳು ಇಂದಿಗೂ ನನ್ನ ಮನದಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚಳಿಯದೆ ಉಳಿದಿವೆ.

2002ರ ಆಗಸ್ಟ್ 15 ನನ್ನ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಮರಣೀಯ ದಿನವಾಗಿ ಉಳಿದಿದೆ. ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರೂ ವೈಟ್ ಫೀಲ್ಡ್ ಬಳಿಯ ಉಜ್ಜಲ್ ವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದರು. ಶಾಲೆ ಬಹಳ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದಿತ್ತು. ಶಾಲೆಯ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರು ಸಾಕ್ರಾತ್ ಸರಸ್ವತಿಯ ಪ್ರತಿರೂಪದಂತಿದ್ದ ಶಶಿಕಲಾರವರು. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹುರಿದುಂಬಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಣಾತೆ.

ಅಂದು ಧ್ವಜಾರೋಹಣಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆಸುವ ಬ್ಯಾಂಡ್ ವಾದನ ಬಹಳ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅದರ ತಾಲೀಮು ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಮುಂಚೆಯೇ ಶುರುವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇತರ ಕಸರತ್ತು, ನೃತ್ಯ, ಗೀತೆಗಳು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹಬ್ಬುವಂಟು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ನಾವು ಪೋಷಕರು ಆಗಸ್ಟ್ 15ರಂದು ಉಜ್ಜಲ್ ವಿದ್ಯಾಲಯದ ಆ ಬೃಹತ್ ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಉಡುಪಿನಿಂದ ಕಂಗೊಳಿಸುವ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಣ್ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ತುದಿಗಾಲಲ್ಲಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಆ ಶಾಲೆಯ ವಿಶಾಲ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಆಡಿ ಬೆಳೆದ ಮಕ್ಕಳು ಪುಣ್ಯವಂತರು. ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಆ ಭಾಗ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ಶಾಲೆಯ ಬ್ಯಾಂಡ್ ವಾದನವು ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿತ್ತು. ಶಾಲೆಯ ಬ್ಯಾಂಡ್ ಗ್ರೂಪ್‌ನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಗ ಅನಿಕೇತನ ಸೇರಿದ ದಿನ ನನಗೆ ಹಬ್ಬವಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ಅವನು ಒಂಬತ್ತನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ. ಆ ದಿನಕ್ಕಾಗಿ ಕಾತರದಿಂದ ಕಾದಿದ್ದ ನಾನು ಬಿಡುವು ಸಿಕ್ಕಾಗಿ ತಾಲೀಮು ನೋಡಲು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವನಿಗೆ ಸ್ಯಾಕ್ಸೊಫೋನ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಬ್ಯಾಂಡ್‌ಗಾಗಿ ವಿಶೇಷ ಸಮವಸ್ತ್ರ ಅಡ್ಡಪಟ್ಟಿ, ಟೋಪಿ, ಅದಕ್ಕೊಂದು ಕುಚ್ಚು ಇತ್ಯಾದಿ. ಅದನ್ನು ನೋಡುವುದೇ ಸಂತೋಷ ನನಗೆ.

ನಮ್ಮ ಮನೆಯಿಂದ ಎರಡು ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಶಾಲೆಯಿಂದ ಬ್ಯಾಂಡ್ ತಾಲೀಮು ಆರಂಭವಾದರೆ ಮನೆಗೆಲಸದಲ್ಲಿಿದ್ದ ನನಗೆ ಅದರ ಶಬ್ದ ಅಲೆ ಅಲೆಯಾಗಿ ಕಿವಿಗೆ ತಲುಪುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಟ್ಟಡಗಳಿರದಿದ್ದರಿಂದ ಶಬ್ದ ಬಲು ದೂರದವರೆಗೂ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ನನಗೋ ಪುಳಕ, ರೋಮಾಂಚನ, ಸಂಭ್ರಮವೋ ಸಂಭ್ರಮ. ನಾನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ದಿನಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ನನ್ನ ಮಗ ಶಾಲೆಯಿಂದ ಬರುವಾಗಲೇ ಸುಸ್ವಾಗಿಯ ಬಂದ. ಮುಖವೆಲ್ಲಾ ಕೆಂಪು ಕೆಂಪು. ಮೈ ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಕೆಂಪಾದಂಥ ಜ್ವರ. ತಕ್ಷಣ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಕೊಡಿಸಿದೆವು. ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡದೆ ಜ್ವರ.. ನನಗೆ ಸಂಕಟ ಶುರುವಾಯ್ತು. ಅವನಿಗೆ ಶಾಲೆಯದೇ ಕನವರಿಕೆ. ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲಾ ನಿದ್ರೆಯಿಲ್ಲ. ಜ್ವರ ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಐದು ಗಂಟೆಗೆ ಪಕ್ಕದ ಊರಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಮಕ್ಕಳ ತಜ್ಞರ ಹತ್ತಿರ ಇಂಜೆಕ್ಷನ್ ಕೊಡಿಸಿ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಬಂದೆವು. ಮಗ ಮಲಗಿದ. ನನಗೆ ನನ್ನ ಕನಸು ಕಮರಿ ಕಣ್ಣೀರಿನ

ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕನ್ನೆಯ ಮೇಲಿಳಿಯತೊಡಗಿತು.

ಆಗಸ್ಟ್ 15 ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಒಂಬತ್ತಕ್ಕೆ ಎಂದಿನಂತೆ ಶಾಲೆಯ ಬ್ಯಾಂಡ್ ಶಬ್ದ ಕೇಳಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದೆ ಮಲಗಿದ್ದ ಅನಿಕೇತನ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡು 'ಸ್ಕೂಲ್ ನಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾಂಡ್ ಶುರುವಾಯ್ತು ನನ್ನ ಜಾಗ ಖಾಲಿ ಇರುತ್ತೆ ಏನಾಡೋದು' ಅಂದ.

'ಹೋಗಿಯಾಪ್ಪ' ಅಂದ. 'ನನ್ನ ಕೈಲಾಗಲ್ಲಮ್ಮ' ಅಂದ. ಹಾಗೇ ಮಲಗಿದ.

ನನಗೋ ಚಡಪಡಿಕೆ. ಒಂದು ಉಪಾಯ ಹೂಡಿದೆ. ಅವನಿಗೆ ಗರಿಗರಿಯಾದ ನೋಟುಗಳೆಂದರೆ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ. ನನ್ನ ಬಳಿ ತುಂಬಾ ಜತನದಿಂದ ಇರಿಸಿದ್ದ 50 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹೊಸ ನೋಟುಗಳಿದ್ದವು. ಅವನ್ನು ಕೈ ತುಂಬಾ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವನ ಮುಂದೆ ಹಿಡಿದೆ. 'ಹೇಗಾದರೂ ಒಂದು ಗಂಟೆ ನಿಭಾಯಿಸಿಬಿಡು ನನಗೋಸ್ಕರ, ತಗೋ ಇದೆಲ್ಲವೂ ನಿನಗೆ' ಎಂದೆ. ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಯೋಚಿಸಿದವನು 'ನಡೆಯಮ್ಮ, ಹೋಗೋಣ' ಎಂದ.

ಹತ್ತು ನಿಮಿಷಗಳೊಳಗೆ ಶಾಲೆಯ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿದ್ದೆವು. ಅವನದಂತೆ ಅವನ ಜಾಗ ಖಾಲಿಯಾಗಿ ಇವನದೇ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿದ್ದರು. ಅತಿಥಿಗಳ ಪ್ರವೇಶ ವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರನ್ನು ಸ್ವಾಗತ ಮಾಡುವ ನಿಮಿಷಗಳೊಳಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ನುಡಿಸತೊಡಗಿದೆ. ವಿಶಾಲವಾದ ಬಯಲಿನ ಮೂರು ಸುತ್ತು, ಅದು ಹೇಗೆ ನಿಭಾಯಿಸಿದನೋ ದೇವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು. ಆದರೆ ನನ್ನ ಆಸೆಯಂತೂ ನೆರವೇರಿತು.

ಇಂದಿಗೂ ಆಗಸ್ಟ್ 15 ಎಂದರೆ ನನ್ನ ಮನದಲ್ಲಿ ಸವಿನೆನಪಾಗಿ ಕಾಡುವುದು ಈ ಘಟನೆ. ಈಗ ಗೃಹಸ್ಥನಾಗಿರುವ ನನ್ನ ಮಗನಿಗೂ ಅಚ್ಚಳಿಯದೆ ಉಳಿದಿದೆ. ಅಂಥ ಸ್ವಚ್ಛ, ಸುಂದರ ಶಿಸ್ತಿನ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಅಧ್ಯಾಪಕರೊಡನೆ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿತ, ಜೀವನದ ಪಾಠ ಕಲಿತ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಅದೃಷ್ಟಶಾಲಿಗಳು.